

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 5C/1/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213200051
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Jačková Sziegel
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2020:2213200051.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Dunajskej Strede pred sudkyňou JUDr. Máriou Jačkovou Sziegel v právnej veci žalobcu : C. V., G.. XX.XX.L., Š. O. P. Y. A. X, Q. - M. XXXXXX, R. (Č.), P. Y., zast. advokátkou JUDr. Miroslavou Mittelmanovou, so sídlom Drotárska cesta č. 16, 811 02 Bratislava, proti žalovanému : A. P., J. M. Z. , O. Č.. X, K., o žalobe na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a .
- II. Súd žalovanému priznáva náhradu trov konania 100%.
- III. O trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Medzitýmnym rozsudkom súd prvej inštancie určil, že nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci podľa zákona číslo 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je daný. Dôvodil to tým, že žalobca sa žalobou domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 odsek 2, odsek 4 zákona číslo 514/2003 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uvedená nemajetková ujma mu mala byť spôsobená pri výkone verejnej moci, v súvislosti s nezákonným rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, úradu hraničnej a cudzineckej polície, Prezídia policajného zboru číslo: O. - I.-Q. - XX-XX/XXXX J. V. XX.XX.XXXX, ktorým bol žalobca v zmysle § 62 odsek 1 písm. a/Zákona č. 48/2002 Zb. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov zaistený, za účelom výkonu administratívneho vyhostenia. Rozsudkom odvolacieho súdu dňa 28.2.2017 bol medzitýmný rozsudok súdu prevej inštancie potvrdený, kde odvolací súd konštatoval, oprávnenosť nároku žalobcu voči žalovanému na náhradu nemajetkovej ujmy, poukazujúc aj na nespochybniteľné skutočnosti konštatované v rozhodnutiach súdov, dospel k rovnakému právnemu záveru ako súd prevej inštancie. Konštatoval, že žalobca bol pozbavený osobnej slobody rozhodnutím, ktoré bolo ako nezákonné zrušené. Považoval za nespochybniteľnú skutočnosť konštatovanú v rozhodnutiach Krajského súdu v Trnave číslo konania XXSpr/XX/XXXX-XX J. V.Ň. XX.XX.XXXX, Krajského súdu v Bratislave č.k. XS/XX/XXXX-XX J. V. XX.XX.XXXX a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. XSža X/XXXX J. V. XX.XX.XXXX, že správny orgán sa nezaoberal možným zásahom do rodinného a súkromného života žalobcu, stretom práva žalobcu na súkromný a rodinný životom (garantovaný článkom 8 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv), práva štátu na zásah do tohto práva z dôvodu ochrany bezpečnosti a verejného poriadku, najmä z akého dôvodu prevažuje záujem štátu nad záujmom žalobcu. Pripustil, že v súvislosti so zrušeným rozhodnutím správneho orgánu vznikla žalobcovi ujma.

2. Konečným rozsudkom dňa 07.07.2017 súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej škody 393,-€ na dobu zaistenia od 14.10.2011 do 28.10.2011, vychádzajúc z priemernej nominálnej mzdy zamestnanca v roku 2011 v národnom hospodárstve 786,-€, z toho 1/3 na 26,20€. nemajetkovej ujmy 5.000,-€ s poukazom na čl. 8 Dohovoru o ľudských právach, pri konštatovaní nezákonného zaistenia žalobcu a následnom vyhostení a zaviazal žalovaného na zaplatenie náhrady trov konania. V dôsledku podaného odvolania žalovaným, bol rozsudok súdu I. stupňa zrušený a vrátený na ďalšie konanie, keď odvolací súd dospel k záveru, že vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu doposiaľ preukázaný nebol, keď nenavrhol ani len jeho vypočutie, prípadne iné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, keď v súčasnosti neexistuje žiadne rozhodnutie, ktoré by bránilo žalobcovi vstupu na územie SR. Doposiaľ tvrdené obmedzenie osobnej slobody žalobcu po dobu necelých 15 dní, nemožnosť počas tejto doby viesť rodinný život a starať sa o maloleté dieťa na základe nezákonného rozhodnutia o zaistení (s prihliadnutím na medzitýmny rozsudok) je možné považovať za menej závažný následok porušenia práv žalobcu. Je všeobecne známe, že rodič v bežných životných situáciách opúšťa rodinu a deti aj na dlhší čas, napríklad v prípade, ak odchádza za prácou do cudziny na turnusy, ktoré sú aj dlhšie ako 2 týždne, aby zabezpečili finančne svoje rodiny, preto samotné odlúčenie žalobcu od rodiny na dobu dvoch týždňov nemôže sám osobe predstavovať závažný zásah do práv žalobcu. Z uvedeného dôvodu prichádza do úvahy priznanie zadosťučinenia formou konštatovania porušenia práva žalobcu. Žalovaný však vo vyjadrení doručenom súdu 20.01.2014 (čl. 188 - 194) okrem iného namieta správnosť prvého výroku uplatneného žalobou a uvádza dôvody nesprávnosti v poradí prvého výroku, ktorého sa žalobca žalobou domáha. Bude preto úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného, či určovaní výrok, ktorého sa žalobca žalobou domáha je alebo nie je nárokom uplatneným v súlade s § 17 ods. 2 zák. č. 514/2010 Z.z. Žalobe v tejto časti môže vyhovieť len v prípade, ak dospeje k záveru, že ide o nárok uplatnený v súlade s § 17 ods. 2 cit. zákona. Vysporiadať sa so skutočnosťami vyplývajúcimi zo spisu rozhodnutím číslo.: O. -I. - K. - Q. - XX - XX/XXXX zo dňa 14.10.2011, týkajúcimi sa osoby žalobcu, že v konaní o zaistení a vyhostení žalobcu predchádzalo konanie o udelenie povolenia na trvalý pobyť. V tomto konaní nebol žalobca úspešný, pretože nebol schopný predložiť výpisy registra trestov krajiny, ktorý bol štátnym občanom, nebol úspešný ani v konaní o udelenie azylu. Ak žalobca nebol úspešný v konaní o udelenie na trvalý pobyt znamenalo, že nepreukázal svoju bezúhonnosť v súlade s platnými právnymi predpismi nášho štátu (zákon o pobyte cudzincov), nespĺnil si svoju zákonnú povinnosť. tomu svedčí aj priznanie sa žalobcu, že bol na našom území odsúdený za trestný čin falšovania pozmeňovania verejnej listiny, predloženie falošného vodičského preukazu, ktorý ani v priebehu konania nepreukázal opak. Rovnako vedené trestné stíhanie za ublíženie na zdraví a prevádzáčstvo. Nebolo preto zrejme, z akého dôvodu žalobca nespolupracoval s políciou, neuvádza informácie na svoju obranu, nesnažil sa zabrániť vydaniu pre neho nepriaznivého rozhodnutia. Žalobca nepredložil žiadne dôkazy ktorým by preukázal spôsob vedenia svojho života v minulosti, kde študoval, pracoval ako sa živil. Odvolaciemu súdu nepostačovalo poukazovať len na to, že tu má manželku a dieťa, ktoré boli jediné tvrdenia žalobcu, od ktorého odvodzoval všetky svoje práva. Tvrdenia žalobcu súd spochybnil aj vo vzťahu k rodine, keď napriek odlúčeniu, manželom sa narodili ďalšie 2 deti. V súvislosti s uplatneným nárokom žalobcu na priznanie nemajetkovej ujmy odvolací súd konštatoval, že žalobca si v konaní neuplatňuje nárok na priznanie zadosťučinenia za jeho vyhostenie, či už z dôvodu nesprávneho úradného postupu alebo z dôvodu nezákonného rozhodnutia. Ak sa žalobca mieni domáhať nároku na nemajetkovú ujmu aj z dôvodu jeho vyhostenia, musel podať návrh na zmenu žaloby v súlade s § 95 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (respektíve § 139 a 140 Civilného sporového poriadku) o návrhu na zmenu žaloby musel by rozhodnúť na návrh súd, pričom z pripojeného návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v žalobe vyplynulo, že žalobca si predbežne uplatnil u oprávneného orgánu len nárok zo zaistenia, ktoré považoval za nezákonné, preto, ak by sa aj žalobou domáhal nároku v priamej príčinnej súvislosti s inými nesprávnym úradným postupom, respektíve nezákonným rozhodnutím, ako vymedzeným v návrhu na predbežné prerokovanie nároku, nemôže byť v tomto konaní pred súdom úspešný, pretože nespĺnil hmotnoprávny predpoklad pre priznanie nároku určený osobitným predpisom. V súvislosti s rozhodnutím o základe nároku medzitýmnym rozsudkom bolo možné rozhodnúť len o základe nároku (preto správne mal výrok tohto rozsudku znížiť základ nároku na náhradu škody podľa osobitného zákona je daný) a preto nie je možné chápať medzitýmny rozsudok ako rozsudok, ktorým by bolo vylúčené, aby súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu v časti, v ktorej by sa domáhal konštatovania porušenia práva a s prihliadnutím k vykonanému dokazovaniu by vo zvyšku (o zaplatenie nemajetkovej ujmy) prípadne žalobu zamietol. Citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. vyslovene predpokladá, že existujú prípady, kedy samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a len v prípade ak toto nie je postačujúce, môže súd priznať aj nárok na

zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Konštatovanie porušenie práva bude postačujúcim zadostučinením v prípadoch preukázaných menej závažných následkov nezákonného rozhodnutia, resp. nemajetkovej ujmy. V prípade určenia výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch zdôraznil použiť princíp proporcionality spôsobom, že súd porovná čiastky tejto náhrady prisúdené v iných prípadoch a to nie len v podobných, ale aj ďalších, v ktorých išlo o priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch za nezákonné rozhodnutie (zaistenie v správnom konaní). Ak zákon nestanovuje ani rámcovo čiastky pre odškodnenie nemajetkovej ujmy, musí sa pri rozhodovaní o jej výške v každom prípade súd oprieť o doterajšiu rozhodovaciu prax a porovnať skutkovo podobné prípady aj v smere výšky priznanej nemajetkovej ujmy, ako napríklad vec sp. zn. 10Co/132/2016 (rozsudok KS v TT), kde boli uvádzané jednotlivé rozhodnutia s priznanou výškou nemajetkovej ujmy a aj keď ide o veci len podobné z dôvodu, že v uvedenom rozhodnutí bola priznávaná nemajetková ujma za prietahy v konaní (ale na základe zhodných predpokladov), povinnosťou súdu prvej inštancie bude porovnať, aká nemajetková ujma bola doposiaľ priznaná v skutkovo podobných prípadoch za zaistenie na základe nezákonného rozhodnutia, alebo obdobné rozhodnutie Krajského súdu Trnava XXCo/XXX/XXXX, na základe ktorého bola poškodenému žalobcovi priznaná nemajetková ujma za väzbu za 902 dní vo výške 4.978,59 eura, potom ako bol spod obžaloby oslobodený, pričom súd prihliadol ku všetkým podstatným okolnostiam (vrátane osoby poškodeného žalobcu, jeho doterajší život, správanie a pod.). Doposiaľ žalobca nenavrhol na preukázanie vzniku nemajetkovej ujmy vykonať žiadne dokazovanie, doposiaľ bolo vykonané dokazovanie, ktoré možno považovať za relevantné vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej na základe podanej žaloby len rozhodnutím o zaistení zo dňa 14.10.2011 (čl. 6), rozsudkom KS v TT, ktorým bolo rozhodnutie o zaistení zrušené z 09.01.2012 (čl. 15) a žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku z 22.10.2012 (č.l. 21), čím bola preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia a splnený hmotnoprávny predpoklad pre podanie žaloby o náhradu škody podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. Dospel k záveru, že vznik nemajetkovej ujmy na strane žalobcu doposiaľ preukázaný nebol a žalobca nenavrhol ani len vypočítať ho, prípadne nenavrhol vykonať dokazovanie na preukázanie svojich tvrdení, keď z obsahu spisu bolo zrejmé, že rozsudkom C. Z. K. J. XX.XX.XXXX (Č..L.. XXX) bolo rozhodnutie Prezídia PZ, Úradu hraničnej a cudzineckej polície v Bratislave o vyhostení a o zákaze vstupu žalobcu na územie SR zrušené (po podaní žaloby žalobcu č.l. 104). Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 19.03.2013 (čl. 146) rozsudok KS v BA potvrdil. V súčasnosti neexistuje žiadne rozhodnutie, ktoré by žalobcovi bránilo vstupu na územie SR, ako to tvrdil žalobca.

3. Žalobca naďalej zotrval na podanej žalobe, keď poškodený bol pozbavený osobnej slobody od 14.10.2011 do 28.10.2011 v trvaní 15 dní. Samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za žiadnych okolností za dostatočné zadostučinenie, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, keď Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda v konaní vedenom pod sp. zn.: O.- I. - Q.-XX-XX/XXXX postupoval v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd, Ústavou Slovenskej republiky a zákona číslo 48/2002 Zb. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nezákonným rozhodnutím sa výrazne zasiahlo do práv žalobcu, nakoľko zaistenie spôsobilo, že nemohol požívať svoje právo na rodinný život, bol odlúčený od svojej manželky a vtedy len z štvormesačného syna. Žiadal priznať, s poukazom na § 17 odsek 4 Zákona o zodpovednosti za škodu a nemajetkovú ujmu s odkazom na § 7 a 8 citovaného zákona, najmenej 1/13 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky, za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý, aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody, čo predstavovalo sumu 393 EUR (v roku 2011 bola priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v národnom hospodárstve 786 EUR). 1/13 z tejto sumy predstavuje 26,20 eur. Zaistenie žalobcu trvalo 15 dní. Súčasne žalobca žiadal priznať nemajetkovú ujmu vo výške 5000 eur, keď jeho odlúčením od rodiny, bolo výrazne zasiahnuté do kvality rodinného života žalobcu. Mal zato, že vyhostením došlo k zamedzeniu fungovania rodiny, ktorému štát poskytuje ochranu a tým sťažil žalobcovi udržať kontakt s manželkou, ako aj s dieťaťom. Od doby odlúčenia sa žalobcovi narodili ďalšie dve deti z tohto zväzku. V snahe zachovať ako taký kontakt s rodinou sa zdržiava v Rakúsku, potom čo žalobca po návrate sa snažil vrátiť do blízkosti svojej možnosť a vrátiť sa na územie Ruskej federácie, krajiny pôvodu a rovnako manželka sa nemohla vystáť, vzhľadom na pomery ktoré pretrvávajú v oblasti Čečenska. Zdôraznil, že štát, tým, že vydal nezákonné rozhodnutie o jeho administratívnom zaistení a tým priamo súvisiacim vyhostením, jeho následkom bol vážny zásah do súkromia jeho rodiny, nakoľko pokiaľ príslušný orgán by nepochybil pri vydaní rozhodnutia, ktorým ho vyhostil, nebola by sťažaná situácia rodiny tak v akej sa v súčasnosti nachádza. Náhradné riešenie, ktorú našla rodina žalobcu neúmerne zvyšuje ich náklady tak na cestovné ako aj na pobyt, ktorý stav pretrváva od roku 2011. Žalobca, prostredníctvom právnej zástupkyne zotrval na podanej žalobe čo do nároku na priznanie nemajetkovej ujmy a na dôkaz posúdenia nároku vo vzájomnej súvislosti so zaistením a následným administratívnym vyhostením poukázal na rozhodnutia

Okresného súdu Bratislava X Č..XXC/X/XXXX, rozsudok Krajského súdu Bratislava č. sp.zn. 5S/91/2014 a rovnako na nález Ústavného súdu A. T. XXX/XX-XX, zdôrazňujúci súvislosť medzi administratívnym vyhostením a zaistením, zdôrazňujú vzájomnú súvislosť medzi nimi. Tá navrhla doplniť dokazovanie výsluchom žalobcu prostredníctvom telemostu z Rakúska, kde sa má nachádzať v azylovom tábore. Poukázala na sťažnú situáciu rodiny žalobcu, ktorý pretrváva dlhšiu dobu, keď rodina žila v niekoľkých štátoch, v Poľsku, na Ukrajine a v Rakúsku, s tým, že v súčasnosti matka býva na území Slovenska. Manželom sa narodili ďalšie dve deti, starostlivosť ktorých zabezpečuje manželka žalobcu. Uvedený stav negatívne zasiahol aj do vzájomného vzťahu medzi manželmi a spôsobil rozkol.

4. Žalovaný žiadal žalobu na priznanie nemajetkovej ujmy zamietnuť ako neodôvodnenú, keď žalobca nespĺnil podmienky pre jeho priznanie. Poukázal na správanie sa žalovaného, ktorý od začiatku prejavil nezáujem a nechotu spolupracovať s príslušnými orgánmi štátu, keď sa nevyjadril k svojmu pobytu, nepodpísal zápisnice. K zaisteniu žalobcu došlo jeho zavinením, v dôsledku vážnej hrozby bezpečnosti štátu, preukázané v konaní, ktoré si sám zaviniel. V zmysle § 8 ods.6 písm. a/ zákona č.514/2003Z.z., potom mu nemohlo vzniknúť právo na náhradu škody, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu sama zaviniela. Mal za to, že konanie o zaistení žalobcu bolo začaté v dôsledku Jeho vlastného, vedomého protiprávneho konania, ktoré si žalobca zaviniel sám svojím protiprávnym konaním. V tomto smere žalovaná poukázala na rozhodnutia Krajského súdu Bratislava číslo konania XXCo/XX/XXXX - XXX J. V.Q. XX.X.XXXX, XCo/XXX/XXXX zo dňa 28.3.2017 kde konštatoval, že už samotným neoprávneným prekročením štátnej hranice Slovenskej republiky si musel byť žalobca vedomí protiprávneho konania a preto musel byť s určitým obmedzením osobnej slobody uzrozmeneý. Súd konštatoval, že za daného stavu nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcovi nevznikol, pre nesplnenie zákonom stanovených predpokladov. Žalovaný zdôraznil, že zmyslom a účelom zákona nebolo odškodnenie osôb, ktoré si v dôsledku ich vlastného a vedomého protiprávneho konania privodili správne konanie. V tomto smere poukázal na nečinnosť žalobcov, ktorý v priebehu konania vo veci nevypovedal, tento dôkaz nebol ani navrhnutý a ani žiadne ďalšie dôkazy na preukázanie jeho tvrdením na vznik, existenciu a následky vzniku nemajetkovej ujmy, ktorá dôkazná povinnosť zaťažuje žalobcu. V dôsledku týchto skutočností žiadala žalobu zamietnuť.

5. Súd vo veci doplnil dokazovanie písomnou výpoveďou žalobcu § 191 ods. 3 C.s.p. dané dňa 05.02.2020, kde tvrdil, že jeho správanie sa pred orgánmi cudzineckej polície vyplynuli z nedôvery, po emocionálnom rozruchu, keď ho telefonicky zavolali z jeho pohľadu, nemali záujem o zachovanie jeho rodinného zväzku, preto odmietol niečo podpísať a pred orgánmi vypovedať. Tých 15 dní, čo bol nezákonne zaistený, by mohol využiť na čas strávený s rodinou ak nič iné. Mohli mať čas si všetko premyslieť ako ďalej a vylúčiť tým dlhé utrpenie,, stres a depresie, spôsobené týmto krokom. Poprel, že opustil územie republiky dobrovoľne. Bol postavený pred hotovú vec, ak nepôjde dobrovoľne, tak môže byť vydaný orgánom v Moskve, ktorý ho vráti do krajiny pôvodu, čo pre neho bolo nebezpečné, keď tak konal na požiadanie manželky. Následne s manželkou udržiavali kontakt cez skyp. V roku 2013 sa rozhodli, že vycestuje na Ukrajinu, kde je nasledovala aj manželka so synom. V októbri toho roku, keď vyhral spor a mohol sa vrátiť na územie Slovenska, sa rozhodli, že manželka so synom pôjdu domov a on si podá žiadosť o víza a bude ju nasledovať., keď v dôsledku zdĺhavého procesu, sa znovu ocitol na zozname nežiadajúcich osôb, opäť deportovaný ako osoba nebezpečná pre štát, s tým, že nemôže sa vrátiť po dobu 8,5 roka. Tieto skutočnosti považoval za výmysel. Bolo snahou jej manželky si podať víza na pobyt, keď ju odradili, pre zdĺhavosť konania a malú pravdepodobnosť, že aj dostane. Následne sa snažili viesť spoločný život na Ukrajine, v Poľsku a v Rakúsku. Dňa 20.05.2014 sa im narodil syn a dňa 27.09.2015 aj tretí syn, keď manželka sa musela vrátiť na územie Slovenska, keď staršie dieťa malo nastúpiť do školy. Tvrdil, že vyštudoval 11 ročnú školu doma, keď mal byť prijatý na fakultu histórie na univerzite v jeho krajine, keď vojna mu štúdiá znemožnila. Mal iné záležitosti, ktoré nezniešli odklad. S nádejou na pokojný život a možnosť doštudovať prišiel do Európy. Na Slovensku pracoval ako mäsiar u firmy I. V.. V Čase pobytu na Ukrajine absolvoval zväračský kurz, výkonom ktorej práce zabezpečoval občivu pre rodinu. V Poľsku pracoval cez noc pri nakládke kamiónov. V Rakúsku študuje jazyky, kde sa aj toho času zdržiava, kde žili spolu rok a pól aj s manželkou.

6. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. januára 2012 číslo konania XXSpr/XX/XXXX - XX odvolací súd zrušil rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p. a vec vrátil na ďalšie konanie a priznal náhradu trov konania právnej zástupkyne žalobcu, keď dospel k záveru, že dôvodom, pre ktorý bol žalobca zaistený malo byť ohrozenie bezpečnosti nášho štátu, ktorý dôvod nebol špecifikovaný bol uvedený, že bezpečnostný záujem Slovenskej republiky je podložený vyjadrením orgánov presahujúcim právo č.p. XX/XXX - Z. - XX - X/XXXX - XXXX, ktoré bolo utajovanou písomnosťou a nemôže byť teda zverejnený. Nezdôvodnenie dôvodu a účelu zaistenia bolo tiež námietkou spôsobilou na zrušenie predmetného rozhodnutia, keď v samotnom rozhodnutí

sa odôvodnilo zaistenie bezpečnostným záujmom, bez jeho bližšej špecifikácie, ktoré súd tak nemal možnosť preskúmať či takýto dôvod na zaistenie skutočne existoval, pokiaľ nepoznal skutočnosti, ktoré odôvodňujú, že pobyt žalobcu na území Slovenskej republiky ohrozuje bezpečnosť štátu, keď pri jeho vycestovaní z územia Slovenskej republiky dňa 28.10.2011 sa nezabezpečilo vycestovanie prostredníctvom eskorty do domovského štátu a neinformovali sa bezpečnostné orgány domovského štátu žalobcu o jeho návrate. Súd rovnako konštatoval že bolo povinnosťou správneho orgánu sa zaoberať skutočnosťou a v rozhodnutí sa vysporiadať a zdôvodniť prečo bolo potrebné obmedziť žalobcu na rodičovských právach, tým, že došlo u neho k zaisteniu, keď mu boli známe okolnosti rodinného života žalobcu. Súd konštatoval že v súvislosti s námietkou týkajúcej sa vady konania, ktorá mala zásadný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, keď zistil, že v administratívnom spise sa nachádza zápisnica o vyjadrení žalobcu spísaná dňa 14.10.2011 v čase od 9,40 hod do 10,00 hod, pričom z jej obsahu je jasné, že ide o zápisnicu, v ktorej sa žalobca mal vyjadriť k administratívne vyhosteniu. Ďalšia zápisnica o výsluchu žalobcu sa v administratívnom spise nenachádzala. Krajský súd konštatoval, čo bolo povinnosťou správneho orgánu rozhodovania o zaistení navrhovateľa umožniť mu vyjadriť sa tejto skutočnosti, čo však zrejme správny orgán nespravil a tým odňal navrhovateľom možnosť konať a vyjadrovať sa ku skutočnostiam, ktoré boli predmetom správneho konania. Z tohto dôvodu vzhľadom súd námietku týkajúcu sa zistenej vady konania, ktorá mala zásadný vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia za dôvodnú.

7. Žalobca si uplatnil svoj nárok na predbežné prerokovanie na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím správneho orgánu podaním dňa 13. 6. 2012 na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky na, ktoré obdržal negatívnu odpoveď dňa 22. 10. 2012 a odkázal žalobcu sme sa tak a k 16 ods. 1 zákona číslo 514/2030 za so svojim nárokom na náhradu škody na súd.

8. Žalobca uzavrel manželstvo dňa 13.07.2010 s E. M., rod M., G.. XX.XX.XXXX, občiankou Slovenskej republiky, zapísané v knihe manželstiev Matričného úradu Dunajská Streda.

9. Z manželstva žalobcu sa narodili M.. Q. V. XX.XX.XXXX a ďalšie dve deti, ktorých rodné listy žalobca nepredložil.

10. Zo správy Prezídia policajného zboru, úradu hraničnej a cudzineckej polície, útvaru policajného zaistenia cudzincov v M.U. J. V. XX.XX.XXXX vyplynulo že sám žalobca vyhlásil, že sa chce vrátiť do krajiny pôvodu dobrovoľne, jeho vycestovanie bolo realizované bez doprovodu policajných orgánov SR.

11. Podľa § 391ods.1 až 3 Civilného sporového poriadku, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

13. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

14. Podľa § 3 odsek 1 písm. b/ Zákona o zodpovednosti za škodu štátu, zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody.

15. Podľa § 7 zákona o zodpovednosti za škodu právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o pozbavení osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané, ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné.

16. A podľa § 9 odsek 2 Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci stav k 31. 12. 2012 a právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

17. Podľa § 17 odsek 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v prípade ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

18. Podľa § 17 odsek 3 zákona zodpovednosť za škodu sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení

19. V zmysle § 17 odsek 4 citovaného zákona, výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. 8a)".

20. Podľa Čl. 8 ods.1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd znení protokolu číslo 11 a právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obdobia a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov , keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

21. Odvolací súd v zrušujúcom uznesení zdôraznil, že citované ustanovenie § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, a teda môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplyvajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívny výpočetom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu. Stanovenie výšky nemajetkovej ujmy nie je tak ponechané na ľubovôľu súdu, ale musí byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného najmä na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach života (spoločenskej, pracovnej, rodinnej) dotknutej osoby, v ktorom smere dôkazné bremeno zaťažuje poškodeného. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Z uvedenej právnej úpravy, ktorá stanovuje okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať, potom vyplýva, že nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy nemožno vyvodiť už zo samotnej existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, bez zreteľa na následky dopadu vzniknutej ujmy na jednotlivé stránky života dotknutej osoby, závažnosť ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo.

22. Výpoveďou žalobcu po 6 rokoch od podania žaloby, vyplynulo, že samotné zaistenie, nečakané predvolania na políciu len telefonicky, ho priviedol do takého stavu, že stratil dôveru v orgány polície, že mu chcú pomôcť zachovať rodinný život a pri vnímaní opaku odmietol s nimi komunikovať. Sám potvrdil, že krajinu opustil dobrovoľne, keď mu nebolo udelené povolenie na pobyt. V rozhodnom čase už bolo právoplatne rozhodnuté v konaní XT/XX/XXXX , obžaloba vznesená už 08.03.2011, kde bol uznaný vinným z trestného činu falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods.1 Tr. zákona a odsúdený k trestu odňatia slobody v trvaní 7 mesiacov, s odkladom na podmieňočne so skúšobnú dobou 12 mesiacov. Jediným negatívnym následkom uvádzaným v priebehu konania bolo odlúčenie od rodiny a nemožnosť zváženia ďalšieho postupu, tak aby to nezasiahlo negatívne ich rodinu. Súd v ďalšom nemohol prihliadať na tvrdenia žalobcu o následkoch administratívneho vyhostenia, ktoré nebolo predmetom sporu, ako konštatoval súd II. Stupňa vo svojom zrušujúcom rozhodnutí čl.34, ktorým právnym názorom bol súd viazaný. Žalobca v krajine pôvodu mal mať skončené vzdelania po dobu 11 rokov, bez bližšej špecifikácie a mal byť prijatý na fakultu histórie, ktoré štúdium mu malo byť znemožnené udalosťami v krajine, pre ktoré ju opustil .Žalobca v tomto smere žiaden relevantný dôkaz nepredložil a ani nenavrhol. Rovnako tvrdil, že pracoval ako mäsiar na území Slovenska, doklad nepredložil. Pobytu na území Ukrajiny, Poľska a Rakúska, jeho pracovné zadelenie žiadnym spôsobom nezdokladoval. Výpoveď žalobcu žiadnym spôsobom nepotvrdil opodstatnenosť nároku, keď uvedené tvrdenia boli prednesené aj právnu zástupkyňou žalobcu, pokiaľ ide o psychickú traumu spôsobenú žalobcovi a jej rodine odlúčením v čase zaistenia, keď nakoniec žalobca dobrovoľne, po dohode s manželkou opustil územie republiky, keď sám uznal, že nespĺňa predpoklady na poskytnutie azylu v rozhodnom čase. Všetky ostatné okolnosti následného života rodiny, boli v tomto konaní pre posúdenie nároku irelevantné. Žalobca so skončeným vzdelaním, bližšie neidentifikovaním a nepreukázania pokračovania v štúdiu, jeho postavenia v tomto smere, akým spôsobom samotné zaistenie po dobu 15 dní zasiahlo do jeho života, neozrejmil. Čím žalobca nepreukázal závažnosť následkov v jeho súkromnom živote a rovnako v spoločenskom živote.

Nie je možné opomenúť trestnú činnosť žalobcu, keď bol právoplatne uznaný vinným z trestného činu falšovania dokladov, kde súd vydal trestný rozkaz, ktorý žalobca nenapadol. Rovnako bol doložený doklad Slovenskej informačnej služby, č.p. XX/XXX-Z.-XX-X/XXXX-A., utajená skutočnosť, s odkazom na zákon č. 215/2004Z.z. o ochrane utajovaných skutočností. Svedčiaci tomu, že žalobca je osobou ohrozujúcou bezpečnosť štátu. Aj táto okolnosť svedčí o osobe žalobcu. Tu je potrebné poznamenať, že Európsky dohovor v zásade nezakazuje zmluvným štátom, aby si sami regulovali vstup a dĺžku trvania pobytu cudzincov na ich území. Je pri tom právom štátu prijať efektívne opatrenia na zabezpečenie rešpektovania legislatívy v oblasti prisťahovalectva. Pričom v tomto prípade už v čase zaistenia žalobcu bola podaná obžaloba, žalobca v prípravnom konaní vypočutý. Bolo zrejmé, že v rozhodnom čase, sa jednalo o osobu nebezpečnú pre štát. Sám žalobca potvrdil, že znovu je osobou non grata, so zákazom vstupu na územie Slovenska po dobu osem a pól roka.

23. Doposiaľ tvrdené obmedzenie osobnej slobody žalobcu po dobu necelých 15 dní, nemožnosť počas tejto doby viesť rodinný život a starať sa o maloleté dieťa na základe nezákonného rozhodnutia o zaistení (s prihliadnutím na medzitýmny rozsudok) bolo možné naďalej považovať za menej závažný následok porušenia práv žalobcu. Súd sa stotožnil so závermi odvolacieho súdu, ktorému dospel na základe skutkového zistenia v rovnakom rozsahu, keď bolo všeobecne známe, že rodič v bežných životných situáciách opúšťa rodinu a deti aj na dlhší čas, napríklad v prípade, ak odchádza za prácou do cudziny na turnusy, ktoré sú aj dlhšie ako 2 týždne, aby zabezpečili finančne svoje rodiny, preto samotné odlúčenie žalobcu od rodiny na dobu dvoch týždňov nemôže sám osobe predstavovať závažný zásah do práv žalobcu. Z uvedeného dôvodu prichádza do úvahy priznanie zadosťučinenia formou konštatovania porušenia práva žalobcu.

24. Aj po takto vykonanom dokazovaní súd dospel k záveru, že podanej žalobe, na priznanie nemajetkovej ujmy, nemožno vyhovieť, nakoľko žalobca; ktorý v tomto smere, okrem jeho výpovede, ktoré kopírovalo už tvrdenia skôr prednesené právnu zástupkyňou, nenavrhol žiadne dokazovanie; ničím nepreukázal existenciu ani rozsah kvalifikovaných nepriaznivých následkov, ktoré mu mali vzniknúť v dôsledku nezákonného rozhodnutia o jeho zaistení. Vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je totiž podmienený splnením všetkých predpokladov stanovených v ust. § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., a žalobcu v spore zaťažovalo dôkazné bremeno spočívajúce v povinnosti preukázať (aspoň v základnom rozsahu) skutočnosť, z ktorých by vyplývalo, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu vznikla nemajetková ujma, na ktorej reparáciu je potrebné priznať aj náhradu v peniazoch. Obdobný záver súdu v konaní č. XCo/XXX/XXXX Krajského súdu Bratislava.

25. V tejto súvislosti považuje súd za potrebné poukázať i na to, že; ako vyplýva z obsahu pripojeného trestného spisu; žalobca si bol plne vedomý dôsledkov spáchania trestného činu na území republiky, a preto musel byť s určitým obmedzením osobnej slobody uzročený, keď. Za daného stavu tak na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy nepochybne neboli splnené zákonom stanovené predpoklady.

26. Nakoľko doplnené dokazovanie nevieslo nové skutkové zistenia, oproti predchádzajúcim skutočnostiam, súd žalobu na priznanie nemajetkovej ujmy zamietol.

27. Žalovaný vo vyjadrení doručenom súdu 20.01.2014 (č.l. 188 - 194) okrem iného namietol správnosť prvého výroku uplatneného žalobou a uvádza dôvody nesprávnosti v poradí prvého výroku, ktorého sa žalobca žalobou domáha. V zmysle záverov odvolacieho súdu, bolo úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa s argumentáciou žalovaného, či určovací výrok, ktorého sa žalobca žalobou domáha je alebo nie je nárokom uplatneným v súlade s § 17 ods. 2 zák. č. 514/20103 Z.z. Žalobe v tejto časti môže vyhovieť len v prípade, ak dospeje k záveru, že ide o nárok uplatnený v súlade s § 17 ods. 2 cit. zákona.

28. Podľa Čl. 5. ods.1 písm. a/ až f/ zákona. 209/1992 Zb. - o Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom; zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom; zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní; iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán; zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nákazlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov a zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

29. Podľa Čl. 127 ods.1 , 2 veta prvá a 3 Ústavy Slovenskej republiky, ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

30. Ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

31. Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Z uvedeného ustanovenia ústavy vyplýva, že nárok uplatnený žalobcom , ktorým by vyslovil , že pozbavenie osobnej slobody žalobcu rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície č.p.O.-I.-K.-Q.-XX-XX/XXXX zo dňa 14.10.2011 bolo zasiahnuté do ústavného garantovaného práva na slobodu a boli tým porušené ustanovenia čl.5 ods.1 Európskeho dohovoru o ľudských právach, ako aj čl.17 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky čl.17 ods. 2 (Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok/, nakoľko túto kompetenciu prisudzuje Ústava výlučne Ústavnému súdu Slovenskej republiky, formou podania sťažnosti. Porušenie práva žalobcu bolo konštatované v rozsudku Krajského súdu Trnava zo dňa XX.XX.XXXX, Č..C..XXSp/XX/XXXX-XX, keď súd v predposlednom odseku odôvodnenia rozsudku , keď konštatoval vadu konania, neumožnením, žalobcovi sa vyjadriť k zaisteniu a ku skutočnostiam, ktoré boli predmetom správneho konania .O túto konštatáciu oprel žalobca svoj nárok na priznanie náhrady škody, a tomu predchádzajúcemu predbežnému prejednaniu veci. Toto konštatovanie súd preto považoval za dostačujúce.

33. Podľa § 255 ods.1 a 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

34. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

35. Vzhľadom na úspech žalovaného súd mu priznal náhradu trov konania v plnej výške.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 359 CSP)

Odvolanie len proti odôvodnenie rozhodnutia nie je prípustné. (§ 358 CSP)

Ak zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje osobitné náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje a musí byť podpísané. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podanie je aj uvedenie spisovej značky tohto konania. (§ 127 CSP).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutia považuje za nesprávne (odvolacie dôvody, a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 C.s.p.)

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok, nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci. (365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 3 C.s.p.)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)